

Vizsgadili

Miután a forró kávét kiöntöttem a lefolyóba és nekiláttam a még meleg zacckelfogyasztásának, valami kezdett gyanussá válni. Mert nem, nem kockás nadrágban és csikos trikóban indultam el. Vizsgázni.

Kezemben 63 tétel és egy félig száradt harisnya, ami kellemes, hűsítő hatással volt a minusz tíz fokos hőségben. Mindez hajnali három és negyed négy között volt, de csak volt, mert a következő pillanatban már én is lilultam és cidriztem a többi harminckettővel, mert aznap csak annyian. Plusz én. Na meg a VIZSGA, az első, csupa nagybetűvel. Az is megvolt. Olyan tíz óra körül. Már akinek. A többiek a csillárt rágták, vagy mánikusan szopogatták a gyufásdobozukat. Egyébként a hangulat kiváló, bár karom önkéntelenül kezdte felvenni annak a ruhadarabnak az alakját, amit hátul szoktak megkötni, gumidominózásához hordják, lila másnival.

Ekkor kezdett a baljós fenyegetni. Na nem gyorsan, csak úgy, hogy déli két órakor rám került a sor. Lelkiszemeimmel már láttam a vizsgáztató éhségtől eltorzult arcát, vicsorgó fogait, amely között betüként állt össze az "enni akarok" című felkiállítás.

Önbizalmam tetőfokára hágott. Egy beugrós libellével ajtón belül kerültem. Sajnos ott volt a küszöb. Aztán egy jól megtermett fogas, rajta a VIZSGÁZTATÓ bundája. Nem sokáig. A dialektika törvényei szerint. Mert a fogason lassan én kezdtem himbálózni és a bunda...

Szóval mondanom sem kell. hogy rögtön beoptam magam ama jeles személyiség szívébe. És nemhogy mosolyt fakasztott volna tételen felüli attrakcióm, a vicsor csak fokozódott.

Tanulság. A következő vizsgaidőszakban minden délután négytől önegyedötig az ablakon való bemászást fogom gyakorolni. Hátha sikerül...

Fábián Ágnes